

Ο Βασιλιάς Χριστός.

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Ο Χριστός είναι Βασιλιάς, «ο μακάριος και μόνος δυνάστης» (Α΄ Τιμ. 6.15). Έχει βασίλειο και εμείς είμαστε οι υπήκοοί Του.

Πώς γίνεται αντιληπτό ότι ο Ιησούς είναι ο Βασιλιάς;

Ας δούμε τις σχετικές προφητείες από την Παλαιά Διαθήκη, η οποία είναι Μεσσιανοκεντρική. Αποβλέπει στον Μεσσία, στον Παντοκράτορα Βασιλιά και ευεργέτη όλης της Δημιουργίας.

Σε πλήθος διάσπαρτα σημεία προλέγεται ο αναμενόμενος Θεός ο «ισχυρός, εξουσιαστής, άρχοντας ειρήνης» ως απόγονος του ενδοξότατου αυτοκράτορα Δαβίδ, για να καθίσει ακριβώς «επί τον θρόνο του Δαβίδ και ν΄ ανυψώσει τη βασιλεία του [του Δαβίδ ή/και τη δική Του]» (Ησ. 9.6-7).

Δεν θ' αναστήσει απλώς τη μεγαλειώδη βασιλεία του προπάππου Του, αλλά και θα την αυξήσει απέραντα σε τόπο και χρόνο και ποιότητα – «μεγάλη η αρχή [και εξουσία] Του, και δεν υπάρχει όριο στην ειρήνη Του» (αυτόθι). Θα είναι ο παγκόσμιος κυρίαρχος και αιώνιος, ο ασύγκριτα ιδανικός, ο χωρίς προηγούμενο και επόμενο.

Αυτά τα χαρακτηριστικά, επειδή είναι ο κοινός τόπος της Παλαιάς Διαθήκης, παρεξηγήθηκαν από τους Ιουδαίους, ως γνωστόν. Ακουόμενα συχνά-πυκνά στις συναγωγές τους είχαν εδρασθεί στο μυαλό τους λανθασμένα. Βασιλιάς κυρίαρχος επί του θρόνου του Δαβίδ! Ζώντας μάλιστα υπό ζυγό, υπό συνεχείς μακραίωνες δουλείες, ήταν φυσικό να λαχταρούν εθνική αποκατάσταση και καταξίωση.

Έτσι διαστρέβλωσαν την υφή της Βασιλείας Του, και κατά την εποχή της Καινής Διαθήκης Τον περίμεναν πρώτιστα σαν ελευθερωτή από τους Ρωμαίους, που θα μοναρχούσε αιώνια με έδρα την Ιερουσαλήμ (Μιχ. 4.7).

Τον περίμεναν βασιλιά επίγειο παρερμηνεύοντας εκφράσεις σαν του Δανιήλ, που έγραφε ότι θα Του δοθεί «η αρχή και η τιμή και η βασιλεία, και όλοι οι λαοί, φυλές, γλώσσες θα υποδουλωθούν σε Αυτόν· η εξουσία Του [θα είναι] εξουσία αιώνια, που δεν θα περάσει, και η βασιλεία Του δεν θα διαφθαρεί» (7.14).

Επομένως, καίτοι ο Θεάνθρωπος ήταν απόγονος του Δαβίδ κατά σάρκα και γεννήθηκε στην πόλη του Δαβίδ, τη Βηθλεέμ, σύμφωνα με την προφητεία (Μιχ. 5.1-3), δεν αναγνωρίσθηκε από τους συμπατριώτες Του.

Αν Τον προφήτεψε δε όλο το σώμα της Παλαιάς Γραφής, Τον προφήτεψε και Τον έδειξε επιπλέον ο «εν γεννητοίς γυναικών μείζων» (Ματθ. 11.11) προφήτης και Πρόδρομος Ιωάννης, το τέλος και η σφραγίδα της Παλαιάς, ο πρόλογος και η αρχή της Καινής Διαθήκης. Η πεμπτουσία του κηρύγματός του επικεντρωνόταν στην κλήση «Μετανοείτε· ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών» (Ματθ. 3.2).

Μιλούσε προοιμιακά ο Πρόδρομος. Είχε προσεγγίσει η Βασιλεία τότε. Και αληθινά σύντομα «έφθασεν... η βασιλεία του Θεού», όπως

διατράνωσε λίγο αργότερα ο Σωτήρας (Ματθ. 12.28). Ήρθε ο Βασιλιάς φέρνοντας τη Βασιλεία!

* * *

Θα κάνουμε τώρα μια επισκόπηση περιπτώσεων οι οποίες δικαίωσαν τις προφητείες.

Ήδη από την πρώτη στιγμή του δευτέρου Προσώπου της Αγίας Τριάδος ως Θεανθρώπου, εννοούμε κατά τη σύλληψή Του στα άχραντα σπλάγχνα της Αειπαρθένου Μαρίας, ο αρχάγγελος Γαβριήλ της Τον αναγγέλλει ως βασιλιά. Θα κυριαρχήσει «εις τους αιώνας, και της βασιλείας αυτού ουκ έσται τέλος» (Λουκ. 1.33), όπως το ομολογούμε και στο Σύμβολο της πίστεως.

Μόλις δε γεννάται το παιδί Ιησούς, που έταμε την Ιστορία σε προ Χριστού και μετά Χριστόν, ξεκινούν οι «μάγοι από Ανατολών» αψηφώντας τη μακροχρόνια καταπονητική και επικίνδυνη περιπέτεια, και φθάνουν στα «Ιεροσόλυμα λέγοντες· πού εστί ο τεχθείς βασιλεύς των Ιουδαίων;» (Ματθ. 2.1-2).

Από την αρχή λοιπόν και πριν εκδηλώσει οτιδήποτε, κηρύχθηκε Βασιλιάς από χείλη ανθρώπινα και αγγελικά. Στο τέλος δε διατράνωσε ο Ίδιος: «Εδόθη μοι πάσα εξουσία εν ουρανών και επί γης» (Ματθ. 28.18). Ξαναπήρε με άλλα λόγια και ως άνθρωπος την εξουσία που είχε πριν ως Θεός.

Λίγο πριν, η σπείρα των λεγεωναρίων κατά το θείο Πάθος αν και ειρωνικά, προφήτευε αλάνθαστα και ακούσια «όταν γονυπετούσε μπροστά στον ανεπανάληπτο κατάδικο, όταν Τον περιέβαλλε με μανδύα αυτοκρατορικό, Του επέθετε στέμμα βασιλικό, Του εγχείριζε σκήπτρο δυναστικό· ακούσια, όπως το... αφεντικό της, ο Πιλάτος, ακούσια Τον διακήρυττε μονάρχη μ' όλες τις διεθνείς τότε γλώσσες. Έγραφε περίοπτα "Εβραϊστί, Ελληνιστί, Ρωμαϊστί" [Ιω. 19.20] η πάνω στον Σταυρό επιγραφή, στον βασιλικό θρόνο της αγάπης Του: "ο βασιλεύς των Ιουδαίων" [Μάρκ. 15.26], του νέου Ισραήλ!» (Ιερομ. Ιουστίνου, Λόγος εις τον Μακάριον και Θεοδέγμονα Τάφον, Έκδ. Ι. Μονής Παρακλήτου, Ωρωπός 1992, σελ. 19).

Ήταν και είναι ο Βασιλιάς! Το απέδειξε στους εχθρούς Του, Πλάτο, φαρισαίους και όχλο, η τροπαιούχα νίκη Του, ο θρίαμβος της Ανα-στα-σεως!

Σ' Αυτόν ανήκει η βασιλεία και η δύναμη και η δόξα, τώρα και εσαεί και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν!

Ιερομόναχος Ιουστίνος

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>